

CINEMA

Pel Pilar, última sessió a l'autèntic cinema Arenas

Tanca el cine gai de plaça Espanya, última sala vinculada amb l'erotisme

TONI VALL
BARCELONA

Ja feia temps que havia desaparegut de la majoria de cartelleres. En algunes, però, encara resistia, irreductible, l'Arenas Cine Gai. Era una assignatura pendent conèixer, ni que fos de resquitllada, aquest racó ocult de Barcelona, al marge de tots els marges, mal etiquetat com una espècie de gueto i amb algunes llegendes urbanes associades. M'assabento que tanca, que el dia del Pilar és el punt final. La repetidament postergada ampliació del carrer Diputació no permet més pròrrogues i toca posar fi a la seva existència. Hi he d'anar encara que sigui tard.

El cinema és al final de Diputació, a l'encreuament amb el carrer Tarragona, en un cul de sac amagat del món. A les parets de l'entrada hi ha pintades i grafitis de temàtica inequívocament homosexual. La bandera de l'arc iris, uns ossos ben avinguts i uns quants gargots més. Baixant les escales veig un pòster d'*Allò que el vent s'endugué*. A l'esquerra hi ha la taquilla. Una mica més enllà l'entrada a la sala de projeccions i el bar. Fan sessió contínua des de les 10.30 del matí fins ben entrada la nit. Ja fa anys que

l'Arenas s'arrauleix a l'ombra del majestuós Hotel Plaza de la plaça Espanya. Hi programen pel·lícules convencionals, no X ni gais, però la pel·lícula és el menys important. Va esdevenir un espai d'encontre homosexual, de tertúlia, esbarjo i, si s'escau, marro. L'últim programa doble de la seva història el formen la francesa *Secretos cantados* i la italiana *Mi hermano es hijo único*. L'encarregat em confirma el tancament però no desitja estendre's amb gaires consideracions. M'explica que van bé de taquillaatge i que tenen un públic fidel que en permetria la continuïtat però que s'han de resignar als designis urbanístics previstos per l'Ajuntament.

Una clientela fidel i òrfena

Parlo amb el Joaquín, que durant set anys va treballar-hi de projeccionista fins que fa un any i mig va plegar. Ho rememora com una bona experiència i lamenta que ara els clients habituals, la gran majoria homes grans, se sentiran una mica orfes i desplaçats, ja que era un indret que els permetia distreure's i fer vida social. Des de fa un temps tots els dissabtes a la nit al bar del cinema s'hi organitzava una festa per als incondicionals. Hi sonaven sevillanes i pasdobles. Dissabte passat van fer l'última festa a manera de comiat.

L'entrada del cinema Arenas ahir a la tarda, l'últim dia d'obertura de la sala. MANOLO GARCÍA

Urbanisme L'ampliació del carrer Diputació obliga a posar fi a la sala

Xavier Juclà, activista i agitador cultural, considera que amb l'adéu de l'Arenas s'acaba una època, ja que el local forma part inexcusable de l'educació sentimental gai de Barcelona. Assenyala que el seu marcat caràcter *kitsch* i *demodé* no determinava necessàriament un contingut sòrdid ni malsà. Una mica en la línia del cinema Duque de Alba de Madrid, que encara està dempeus i que acumula una bonica història explicada al fantàstic documental *Paradiso*, d'Omar A. Razzak.

Abans, quan era un cinema, diguem-ne, convencional, l'Arenas era a Creu Coberta 22. Avui aquella entrada està tapiada i encara conserva la vella marquesina desguitarrada. Els últims temps, abans del seu tancament i posterior reobertura en forma d'*outlets* amb poca fortuna, ja estaven plenament vinculats amb el cinema eròtic o S. Fausto Fernández, crític de cinema, erudit i curiós de tot el que tingui a veure amb la

cinèfilia, recorda que hi va anar una vegada, cap a l'any 1984, a veure *Sin salida*, de Larry Cohen. Ja llavors s'hi estilaven els encontres improvisats i, si un no hi anava previngut, el més habitual era trobar-se companyia ben aviat a la butaca del costat.

Rebuscant una estona per internet el cine apareix en tota mena de guies i llistes de contingut homosexual. Era un referent de confort per a aquell públic d'edat avançada, sovint refractari a sortir de l'armari, i poc habituat a freqüentar el Gai-xample. El repte, segons Juclà i també el Joaquín, seria donar-li ara aixopluc perquè no se senti desplaçat ni marginat. Fugir d'apriorismes injustos i qualsevol ombra d'estigma. La seva vida ja és finita. A partir d'ara l'Arenas seran per sempre les dotze sales del luxós centre comercial instal·lat a la vella plaça de toros. Però la història explicarà que a tan sols dues passes hi batejava l'autèntic Arenas. —